

Andrejus ir blogasis žodis

Džiuli C. Donaldson
Paremta tikra istorija

„Stengiuosi atgailauti, būti geresnis ir melstis“
(Children’s Songbook, 98).

„Manai esi geresnis už visus, nes nesikeiki?“
„M – paklausė Nikolajus per pertrauką.

„Tai netiesa“, – atsakė Andrejus.

„Tai kodėl nepasakai bent vieno keiksmazodžio?“

Bent vieno? Jis tavęs juk neužmuš.

Juk visi kiti keikiasi.“

Andrejus gūžtelėjo pečiais.

„Tiesiog nenoriu.“

Andrejus žinojo, jog keiktis yra negerai ir keiksmas atstumia Šventąją Dvasią.

Andrejus norėjo, kad Šventoji Dvasia būtų su juo. Todėl jis nesikeikė.

Mokykloje Andrejus buvo naujokas ir Nikolajus kol kas buvo vienintelis iš šeštokų, panorėjęs būti jo draugu. Tačiau Nikolajus kasdien jam nedavė ramybės, nes jis nesikeikė. Ir kasdien Andrejui darėsi vis sunkiau pasakyti ne. Be to, Andrejus baiminosi,

kad Nikolajus nebebus jo draugas, o tada jis tikrai būtų vienišas.

„Nagi, pasakyk tik vieną keiksmazodį, – tarė Nikolajus po mokyklos. – Tada atstosi nuo tavęs.“

Andrejui galiausiai taip atsibodo, kad ėmė ir pasakė

vieną keiksmazodį – bet *nelabai* riebę.

Nicolajus linktelėjo. „Gerai, dabar tu mūsiškis.“

Kiti Nikolajaus draugai po to irgi ėmė su juo bendrauti. Jie kartu pietaudavo ir per pertrauką žaisdavo futbolą. Tačiau

bendravimas su Nikolajaus draugais buvo lyg ėjimas dribsmeliu. Kuo dažniau Andrejus su jais leisdavo laiką, tuo labiau savo kalba ir veiksmais jis panašėjo į juos. Jie visi keikėsi. Daug. Jie vienas kitą pašiepavo ir įžeidinėdavo. Jie tyčiodavosi iš savo mokytojų. Jie dažnai susipykdavo ir būdavo nemalonūs. Pamažu Andrejus irgi ėmė vis dažniau pykti ir rasti priežasčių vis dažniau keiktis.

Vieną vakarą, kai namuose nebuvo nei mamos, nei tėčio, Andrejus su savo vyresne seserimi Katia susiginčijo dėl televizijos laidos. Andrejus net nepastebėjo, kaip iš jo burnos išsprūdo keiksmazodis.

Katia neteko amo. „Pasakysiu mamai.“

Andrejus nubėgo į savo kambarį ir užtrenkė duris. Kas visiems atsitiko? Kodėl jie visuomet jį siutina? Tėvams sugrįžus namo, Andrejus pravėrė duris ir išgirdo kalbančią Katiją: „Mama, Andrejus mane keikė.“

„Ką?“ Mamos balse girdėjosi nuostaba. „Andrejus niekada nesikeiktų.“

Andrejus uždarė duris ir krito į savo lovą. Jis ėmė galvoti, kaip jis pasikeitė ėmęs keiktis. Šventosios Dvasios jis nejautė jau ilgą laiką.

Andrejus atsiklaupė prie lovos ir ėmė melstis. „Brangus Dangiškasis Tėve, atsiprašau už tai, kad buvau nemalonus ir piktas. Atsiprašau, kad ėmiau keiktis. Pasistengsiu būti geresnis.“

Besimeldžiančio Andrejaus širdį užliejo šiluma. Toks laimingas jis pasijuto pirmą kartą nuo to laiko, kai ėmė keiktis. Jis žinojo, kad Dievas jį myli, ir jautė Šventąją Dvasią. Jis pajuto atleidimą ir žinojo, kad gali pasikeisti ir būti geresnis.

Pasimeldęs jis mamai pasakė tiesą ir atsiprašė Katios. Dėl to Andrejus pasijuto dar geriau. Buvo gera atgailauti.

Kitą dieną mokykloje Andrejus nepietavo su Nikolajaus draugais. Jis atsėdėjo prie visai jam nepažįstamų vaikų. Andrejus žinojo, kad nors ir negreitai, tačiau jis tikrai ras tokių draugų, kurie bus geri, laimingi ir nesikeiks. Bus tokie, kaip ir jis. ■

Autorė gyvena Jutoje, JAV.

PKT IŠŠŪKIS

„Dangiškojo Tėvo ir Jėzaus Kristaus vardus vartosiu pagarbiai. Nesikeiksiu ir šiurkščiai nekalbėsiu“ (Mano Evangelijos standartai).

Vienoje lapo pusėje parašykite arba nupieškite, kaip jus nuteikia gražūs žodžiai. Kitoje lapo pusėje parašykite arba nupieškite, kaip jus nuteikia blogi žodžiai.

Perskaitykite Kunigų 19:12. Kodėl svarbu Dangiškojo Tėvo ir Jėzaus Kristaus vardus vartoti pagarbiai?

Vieno iš tėvelių ar vadovų paklauskite, kodėl turėtume gražiai kalbėti ir kaip tai juos palaimino.

Įsipareigoju...

